

EL BORINOT

Any III - Núm. 65

19 febrer 1925

Subscripció:

Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

La corresp. a
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

Ai, Colombina escolta
mon cant sense mesura:
la lluna me'l comença,
l'acaba la censura.

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

Establiments MARAGALL
Passeig de Gràcia, 95 — BARCELONA

RAMON SUNYER
 JOIER
 Corts Catalanes, 643 — BARCELONA Teléf. 813-S. P.

BRAGUERS I FAIXES A MIDA - SUSPENSORIS SPORT - MITGES - GENOLLERES - TURMELLERES
ELÀSTIQUES - ESPARDENYES AMB SOLA DE GOMA - CINTURES PER OPERATS D'HÈRNIA
TIRANTS I CINTURONTS DE CAUTXÚ - BITLLETES COTONS - GLASSES - BENES
PILOTES TENNIS I FUTBOL - ESPONGES - PETAQUES
 MARCA "LA GERMANA"
PITETS - BABERS - CALÇOTES TOT GOMA PER INFANTS - PILOTES I JOGUINES TOT GOMA
ARTICLES DE GOMA PER A BARBERS - MITJONS DE CAUTXÚ - GORRÓS DE BANY - TELES PER LLIT - XUPADORS

PRODUCTES TUSELL, S. A. - RONDA SANT PERE, 12 - BARCELONA

PELS BELLS CARRERS DE MA CIUTAT

<p>CARRER DE FERNANDO
 24 i 26. Sastre, modisto i Camiseria-BAS I TARRIDA
 » 33. Gavineria.—AMERICAN MACHINE.
 » 34. Institut Musical.—Acadèmia Ardevol.</p> <p>CARRER CORTS CATALANES
 Núm. 614. Peleteria «LE RENARD».
 » 460. «Bombeta Minerva».—Radio-Telefonia.
 » 451. Instal·lacions elèctriques, aigua i gas.—
 RAFAEL SALA.</p> <p>CARRER CLARIS
 Núm. 102. Blau Catalunya.—J LOPEZ LLAUDER.</p> <p>CARRER DE TALLERS
 Núm. 72. CASIMIR VICENS.—Ceràmica i rajoles.</p> <p>CARRER PRINCESA
 N.º 49. BAR ALBAREDA</p> <p>CARRER MUNTANER
 N.º 65 Ribas i Ferrer. Bib. Regina <i>Novetes escullides</i></p> <p>CARRER CONDE ASALTO
 N.º 15. Mobles a plazos i comptat.—JOSEP MACIÀ.
 » 95. «LA CORONA» Braguers, Vies urinàries.</p> <p>CARRER BOTERS
 N.º 4 F. MONFALCÓN. Tapisos pintats i oleografies.</p> <p>CARRER DEL CALL
 N.º 1. C. FONT. Mantons Manila i Mantellines.
 » 9. Llaneria y Sederia.—CASA PUIG.
 » 17. Sederia y Llaneries. Trémola.
 28, pral. J. COSTA.—Antiguitats d'art.</p> <p>CARRER DEL PI
 2 i 4 Raspalleria Moderna — FERRÁN MAURI.
 » 7. Vels i Mantos.—ANTIGA CASA SALA.
 » 11. Articles de Pell.—J. SAUCH.
 Núm. 3, 2.º SASTRE.—L. MIR.
 » 14. Art. Fotogràfica.—S. COSTA.
 » 14. Fca. Plisats.—BRUTAU I MOXO.</p> | <p>CARRER BALMES
 RADIO-ELECTRIC. Manufactures, Balmes, 126.</p> <p>RAMBLA DE CATALUNYA
 N.º 124 Instal. bones i barates.—Barnada i Espinet.
 » 15. Pelleteria «La Siberia».—J. TICO
 » 20. Perruqueria.—J. MAYMO.
 » 42. Bar.—LA PAGESA DE LA RAMBLA.</p> <p>CARRER DE LA BOQUERIA
 36 i 38. Camiseria.—RODRIGUEZ & FERRER.</p> <p>CARRER CORRIBIA
 N.º 2 1.ª Lligas i Tirants CATALONIA</p> <p>CARRER VILA-VILÀ
 Núm. 66 Palla i Aufals JOSEP CATALÁ</p> <p>CARRER PORTAFERRISSA
 N.º 22 Gavineria i perfumeria.—VDA DUCHEIN.
 » 25 Camiseria A. B DE CORNELLA</p> <p>CARRER ARIBAU
 N.º 29 i 31 Perruqueria ENRIC SORIGUE</p> <p>CARRER FONTANELLA
 N.º 18. Art. Fotogràfics i Radio.—PÉREZ i SALAT.</p> <p>CARRER JOVELLANOS
 Núm. 4. Art. Fot. i treballs de Laboratori.—E. Picazo.</p> <p>RONDA SANT ANTONI
 N.º 60. OLLA EXPRESS.—Detalls a Import Acar.
 » 76. Billars patentats Xifré.—«LA ACTIVA».</p> <p>CARRER SALMERÓN
 N.º 140. Articles fot. i radio.—V. CALDÉS ARUS.
 » 193. Lâmp. E'et i radio —RAMON RABASA.</p> <p>DIAGONAL
 Núm. 460. «Radio Iris» —J. B. MODELELL.</p> |
|--|---|

Radio-Telefonia i Electricitat

Taller electro-mecànic
 Llum-Força-Calefacció

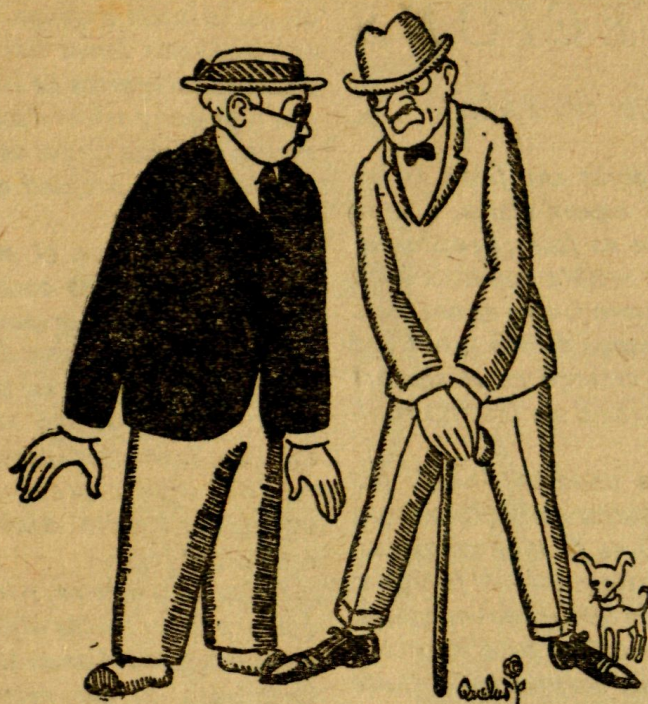
Pere del Valle

Corts Catalanes 580
BARCELONA

*A totes les
llibreries*

**LA VIDA DE
LLATZER
DE TORMES**

2 pessetes

DES QUE MON ES MON...

—Saps per què varen treure Adam i Eva del Paradís?
—Sí, home, que ho sé: perquè no pagaven el lloguer.

L E S B O M B E S

TENCIÓ! No parlem de les bombes explosives. Tampoc no parlem de les bombes d'aigua: Bloch, Tank, Raurich, etc., etc.; per bé que parlar-ne no fóra pas desavinent, ara que l'eixut torna a ofegar la terra, i puix que elles la reguen amb tal abundor d'aigua que, a creure'n el que diuen, és com si ragessin dobles de cinc duros, ni més ni menys. Tampoc no ens referim a aquelles notícies sensacionals que cauen com a bombes, puix que ara vivim un temps beat i tranquil que no passa res de res,

Finalment, tampoc no parlem d'aquelles bombes que serveixen per «aixecar-se» la gent de negocis i establiments.

Doncs, si no parlem de cap mena d'aquestes bombes, ¿quines resten, que en poguem parlar? Sí, senyors; encara resten les bombes de les criatures, aquelles que feren cèlebre Santa Eulàlia (volem dir els magatzems), i que ara s'han estès per tot arreu amb una profusió extraordinària: ni el fútboll

Fixeu-vos-hi, us ho prec. Cada dia són més, aviat no les podrem comptar, les cases, establiments, botigues, que ofereixen bombes de regal per a la mainada: dolceries, sastres, bisuteriers, matalasseries, i altres acabades en *ies*, manyans, sabaters, etc. són veritables constel·lacions de bombes; a un hom li fan venir ganes d'esdevenir, un altre cop, nen o nena, per poder fruir portant la bomba a la mà.

Seguint per aquí, aviat veurem les farmàcies amb un floc de bombes; i àdhuc les tavernes, en comptes d'un ram de pi, simbòlic, mostraran un enfilall d'aquests globus subtils; i d'aquí a poc temps, veurem les verduleres i tot amb cabassos curulls del popularíssim regal.

Algú dels qui es dediquen a aquesta broma que es diu la filosofia de la història ha volgut donar la seva explicació sobre el fenomen de les bombes. Diu que això és la influència dels Soviets que s'han ramificat per tot arreu: a tot arreu imposen llur moda que són les bombes. «Haureu reparat—diuen—que sempre que hom pinta l'al·legoria de la República dels bolxevics, representa un homenot amb una bomba a cada mà, una bomba a cada butxaca, una bomba a la boca». Fer i fet, però, ens semblen massa bombes; què voleu! En aquest món passa, moltes vegades, que tot s'acantona a una banda.

INDISCRECIIONS

EL MESTRE QUE NO FALLA

BARCELONA ha celebrat una festa de les bones, l'obsequi al mestre Falla, que és precisament un mestre que no falla; i perdoneu-nos l'andalusada que ens sembla que és de bona llei. Falla és potser el número 1, avui en dia, dels músics d'Espanya. Catalunya de bon grat li ret el testimoni de la seva creença en el seu art exquisit; i de la seva admiració per les filigranes del seu enginy.

El mestre Falla és un andalús d'or fi. No estem avesats a sentir a parlar d'andalusos sota aquest aspecte; per això es fa més suggestiu. Andalusia és una terra de llegenda i de facècies; però Andalusia és una gran terra; poc coneguda, és veritat; poc coneguda àdhuc pels mateixos que hi viuen. Naturalment, sorprendrà a molts oir a parlar «en serio» d'una eminència com el mestre Falla, quan alguns pallassots de paper-cartró, de ilustrina i percalina han associat al nom d'Andalusia la idea de poca-substància i d'home que sempre en porta mig gotet de massa. Però convé reaccionar.

Davant nobles figures com el mestre Falla ens ha de coure el desig de conèixer aquesta Andalusia que, no ho dubteu, és una meravella, mare

de molts savis enginys, homes d'alta capacitat cultural, que tenen llurs noms inclosos en les selectes categories de la ciència i de l'art. Resta ben clar que parlem d'aquell conèixer una terra no per allò que tingui de pintoresc o típic, sinó per allò més profund que batega al fons de l'ànima.

Així volem que el mestre Falla ens hagi conegut o que ens conegui, així ho suposem. Suposem que deu prescindir d'allò de «laboriosos», que és una mena de peixet de quinze cèntims la lliura, amb què hom voldria tapar-nos la boca. Perquè si tan «laboriosos» fóssim, no tindriem temps per «perdre el temps» en aquests jocs de l'esperit que són l'art, la literatura, la cultura, la música. Això no falla ¿veritat, mestre Falla?

Gràcies, o mestre, per les coses tan boniques que ens fèreu gustar als concerts de l'Associació de Música da Camera: allò eren belles flors andaluses. Si ens permetessiu de fer alguna retòrica amb el vostre nom, diríem que, encara que vós sigueu Falla, la vostra obra no falla; o bé que és com una falla encesa i lluminosa que irradia per damunt dels nostres cors en senyal de llibertat.

TAF.

SILUETES

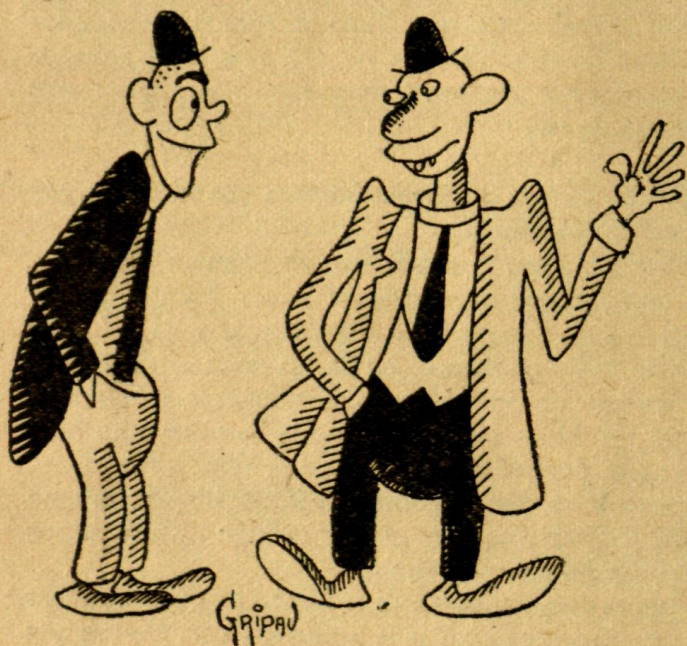
Que no l'heu vist mai, amics llegidors, el cec del violí?

Pobre home, ell sí, que tot i estar convençut que no sap tocar el veureu sempre al mateix lloc i a la mateixa hora amb el violí a l'espatlla fent vibrar amb l'arquet les cordes del greixós instrument, com un etern plany d'imploració a tots els qui passen vora d'ell.

Resignat, per més que la gent, avara, passi indiferent frec a frec, segueix fent grinyolar les cordes del violí, escolta de tard en tard el dring d'una moneda de coure que una mà caritativa deixa caure dins del seu platet de llauna.

El cec del violí no sap demanar caritat amb la boca, i la demana fent plorar l'instrument; ha sentit a dir que la música ablaneix àdhuc els cors més durs. Però els cors són tan durs, i ell toca tan malament, que la gent passa pel seu costat sense veure'l ni oir-lo; però el cec del violí segueix immutable en el seu lloc, tocant la partitura de més actualitat, la qual, per més alegre que sigui, en el seu violí sempre ressona com un plany.

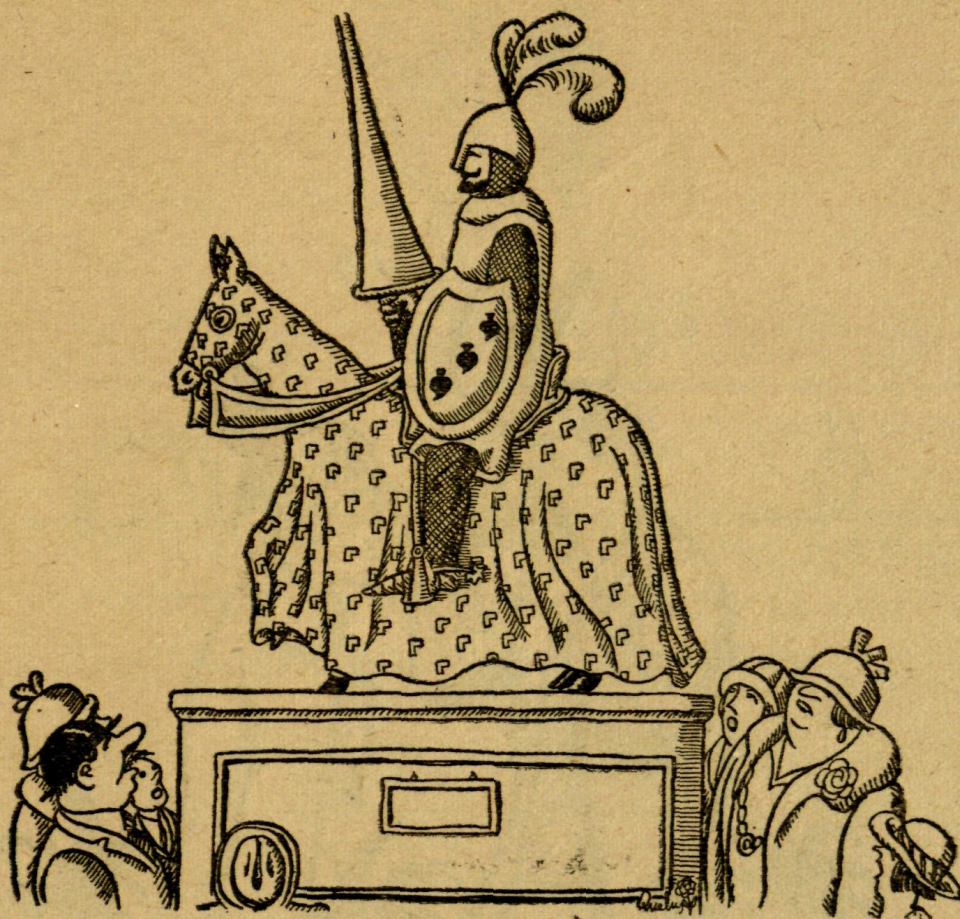
PONCELL

DE LA PASSA DE REFREDATS, MITGES GRIPS, ESTORNUTS I ALTRES COSES DEL TEMPS

—I tu, Nasi, encara no has agafat la passa?

—Ah, jo no: fins que l'amo no m'ho mani.

OH, ABANS!

—Vaja, que no diguin que abans eren més morals: àdhuc els cavalls portaven faldilla llarga!

Mosaic ciutadà

La Barcelona de Maiagall reviu encara amb tanta força com la Barcelona de Nogueras-Oller. Per poc sensible que hom sigui, sovint resta pres entre les malles dels mil i un encisos de l'urbs immensa. Tot, en ella, té mig posat d'infant i mig posat d'adulte maliciós.

Adés us ofega una baferada dels autos rabents, com us destapa els sentits la sentor de la terra gerda remoguda vora l'arrel dels arbres. Hi ha sutzures en tots els recons, però passeu per la Rambla i les flors s'aixequen a banda i banda com si volguessin bastir-vos un arc de triomf eternament frescal.

L'aspror llegendària del caràcter dels coterranis se us retorna endolcida a totes hores per la noia encisera ed darrera el taulell o la gràcil viantant plena d'elegància...

Debades la provinciana castissa us retreurà el caminar de les nostres dones, fent-vos remarcar

que canvien el peu com els ànecs, perquè, bon punt haurà emmudit la seva boca exòtica, desfilaran al vostre entorn les més formoses donzelles amb ritme de dansa.

Adhuc en plena febre de radio-oients i fútbol aferista, trobareu concorregudes les exposicions d'art, les sales de lectura i els concerts, i us encaurà de dialogar amb la intel·lectual estrangera qui, veient-vos amb "La Revista" als dits, us dirà: *Pardon, Monsieur, serait-ce la revue dont on m'a parlé?*

I vosaltres com jo, aquell dia, ja no voldríeu cap nova sensació, sinó la d'anar a comprar un dolç qualsevulga a cà l'Esteva Riera i romandre tota la tarda,—suposant que sigui diumenge,—delectant-nos amb "Jean Christophe, per deixar-vos caure, a frec de les vuit del vespre, al Continental, on us espera l'aristocràtic "cock-tail" o la democràtica cervesa.

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

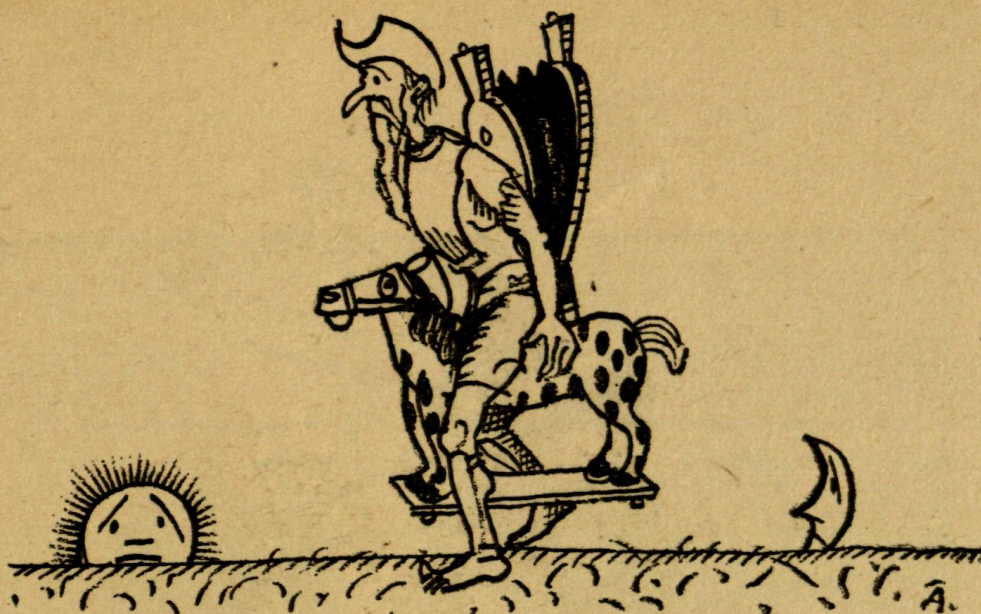
SERGI

SALUTACIO

—No tinc l'honor de conèixer-lo, jove.

—Oh, jo tampoc, però la coneix el meu germà, que és qui m'ha deixat el nas.

EVIDENTMENT AQUEST QUIXOT ES EL DE LA MANXA

Un caballero que anda o un caballero andante?

Fantasia carnavalesca

<i>O es caballero,</i>	<i>es lo segundo,</i>
<i>o es andante;</i>	<i>disimulando:</i>
<i>de lo primero</i>	<i>va por el mundo</i>
<i>viene cesante;</i>	<i>ay! caminando.</i>

Del cantó de Sabadell

Un pobre Pagès, que res no té a veure amb el pagès de la cançó, car no té cap filla de quinze anys, no ha pas filat prou bé aquesta vegada. De la filada feta pel pobre Pagès eixí una troca tota embullada que ha costat una cosa de no dir de trobar-ne el cap. Al capdavant, però, ha eixit el cap que tant ha fet rodar el cap dels que tant hi han manfassejat. Es un dir que no tots el cercaven, el mateix cap, àdhuc la Salut ha estat en greu perill de perdre's, puix no hauria estat, tampoc, la primera vegada d'errar el camí de tornada de Sentmenat a Sabadell on, com sap tothom, si hom pert la Salut troba el Cementiri.

Calia, doncs, defensar a ultrança la Salut que el pobre Pagès volia per ell sol, per bé que li diguessin gasiu. De res no li han servit les consultes als «curanderos» ni les brillants prèdiques empedrades d'intencionades figures retòriques per tal de trencar el cor del distingit auditori, el qual també aspirava a la Salut com la més preada joia dels avantpassats, no mai com una gormanteria temptadora.

Ara, el pobre Pagès, havent perdut la Salut, ha ben comprès que en aquesta qüestió—com en moltes altres—ha fet el trist paper de *mingo*.

Hom diu si ha trobat consol en els «xistos» originals que a ningú no fan riure.

Es ben cert que els temps canvien; àdhuc en els més tradicionals costums tot ho capgirem. Ací

tenim les Carnestoltes que sempre anaven precedides dels típics balls de màscares; ara són precedides pels balls de mascarons.

Tenia raó aquell de dir que avui és possible de falsificar-ho tot; perquè, vaja, no digueu, que una mascareta ben abillada i graciosa us feia tombar el cap i, segons l'escomesa, de totes passades volieu saber qui era. Un mascaró, ja és altra cosa: fa una mena de fàstic, de ràbia o compassió.

Bé, que no són pocs els mascarons que roden per ací que sense careta no els seria possible fer moltes de les ximpleries que fan, enc que les facin amb careta sempre se'ls coneix la de sota.

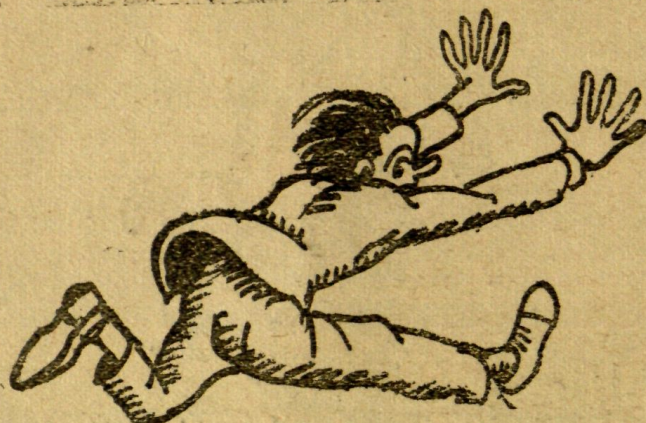
Qui ho entén, qui no ho entén; no vol ploure i el preu del vi ha baixat i, encara baixarà més.

Hem consultat l'apotecari per tal d'esclarir la incògnita, i ens hem assabentat que ell ha rebaijat el preu dels purgants, i ni així no consegueix de vendre'ls. Per quina causa? Hom diu que els ventrells no s'embruten com suara.

Ja havíem llegit que el gran Hipòcrates, pare de la medicina, assegurava que «mata més gent la cullera que no l'espasa». Així s'explica, doncs, com si per fas o per nefas la gent no pot omplenar el ventrell no necessita del vi ni dels purgants; per tant, disminuirà la mortalitat enc que sols sigui per fer la guitza als taverners i apotecaris.

No hi ha com el temps i la naturalesa per anar bé.

EL DOCTOR ARMILLA.

TIPUS DE LA SETMANA

L'ANÍS DEL MONO

Us surt tan per tot l'anís del mono, que aviat no sabreu qui és l'amo aquí; si és l'anís o és el mono. Els temperaments conciliadors, els amants de l'harmonia i de la unió potser diran que és tot alhora, és a dir, l'anís i el mono. Això són coses que el temps porta: no ens hi trenquem el cap.

Podem assegurar que per aquest carnaval, la figura predominant és l'anís del mono: la mateixa radiotelefonia i el fútbol han de contentar-se a ésser segones parts, i oidà! Això ho fa, segons diuen, que l'anís del mono té molts diners; d'aquí ve que rumbeja tant.

No ens sembla fora de lloc aquesta explicació. Realment és veritat que l'anís, i sobre tot el mono té molts diners, veureu: té la paella pel mànec; tenir la paella pel mànec dóna qui-sap-lo. Ara que, fixeuvos-hi, veieu l'anunci: el mono va vestit de persona; però és debades: per bé que de persona es vesteixi la mona, mona resta.

Hom li veu la cua d'una hora lluny.

L'HOME QUE REP UNA PUNTADA DE PEU A L'ANCA

Parlant en rigor no és «l'home», puix que no és un sol, són dos; són dos que estan a punt: estan a punt de rebre un cop de punta de peu al darrera. Són dos tipus prou coneguts, generalment pintorescos, amb tot el verí que duen.

Dos homes—que s'han enfilat fent de llargandaix, arrossegant-se per totes les pols,— que estan a punt de fer la figuereta, si no s'adoba. Ah! ens podem prometre un Carnaval divertit.

Com s'arreglen les coses per si soles! Inútilment ens hi trencaríem el cap, i no en treuríem res. Pensem que tot està molt ensopit, i ens avorrim ultra mesura, quan de sobte ens apareix el bufó que ens alegra.

El circ, els salts mortals, les figueretes, tombarelles, i altres manifestacions acrobàtiques sempre diverteixen. Que vagin fent, que vagin fent.

TANTSEVAL

EN UNA LLIBRERIA

—Suposo que és un llibre moral.

—Sí, senyora; pot llegir-lo a ulls clucs.

UNA PREGUNTA ES MEREIX UNA RESPOSTA

Un tal «Xac», gran humorista,
—un poquet tafañerot,—
perquè m'ha perdut de vista,
tot empastellat m'enzista
«un vers» dins EL BORINOT.

Guiat d'un lloable intent,
en quin acatau s'ajoca
mon cos, esbrinar pretén.
I, metafòricament,
«em fica els dits a la boca».

Conegut mon tarannà
i quina era ma fal·lera,
no saber us enquimera
si sóc mort o viu? Oidà!
Sóc mig de cada manera.

No rigueu... ni us afligiu:
Per ventura, o per dissort,
el *Llauner* és mort, ben mort!
però en *Pep* és viu, ben viu!

I en el districte del Nord,
lliurat a l'art «pagesiu»,
conrea com un tresor
un hortet diminutiu...
(La qual cosa és el motiu
que hom sempre baixi de l'hort).

Com que sóc pagès de riure,
plantant cols «ridiculejo»;
però quan, a l'aire lliure,
l'aixadó o càvec manejo,
sento més goig que no a escriure,
cap altre plaer no envejo.

A rengles, i a apilotades
com sardines en barrils,
i en alts trípodes humils
de canyes vulgars i vils
mongeteres enfilades
que fan mongetes de moda:
tendrívols, *sense fils!*

No em cregueu iconoclasta:
Més que del *Radio-Concert*;
fins allà on el cor m'abasta,

sóc partidari entusiasta
dels raves i el julivert.

Fent que una pàrvula col
creixi i arreli ben fonda,
i tregui un ull com un sol,
per mi, un problema es resol
més veritat que *cercant l'onda*.

Fóra la gent més feliç,
—amb *galena* o sens *galena*—
si llegum arreu sortís,
tota la terra en fos plena.

I, de cada fil d'*antena*,
pengés una llonganissa.

Més conreus i menys ermots;
més pagesos i hortolans;
més tomàtecs i pebrots,
menys gasos asfixiants!!

Vós, si sou «pirandellista»,
sabreu que àdhuc plegant fems
pot distingir-se un artista...
—sobretot en aquests temps
que us fan art primitivista.—

Fluctuant entre els extrems,
mig pràctic, mig idealista,
llegint Horaci, a l'ensem
dels bròquils passo revista.

I ací em teniu, amic «Xac»,
amb un ull a cada banda,
curant que el cuc i el llimac
que converteixen en randa
el fullam d'un espínac,
no hi facin massa esparrac
i em deixin sense vianda.

Mentre ma còrpora vibri,
és mon deport preferit
mantenir en equilibri
el ventrell i l'esperit.

—
Per tal de respondre-us ràpid,
preneu, com un bon julep,
eix plat d'escarola i àpit
que us tramet, per ràdio, En

PEP.

PEIXOS GROSSOS

EL RAP

Del fons de l'ona salada
has sortit, com tothom sap,
O, monstre nomenat rap,
llepisós, cara aixafada
i lleig de la cua al cap.
Ets fosc com taca de tinta,
enganxós com aixarop,
amb posat esvelt de pop,
de tiburó tens la pinta
i d'aigua salada ets xop.
Ta boca de calaixera
sempre és badada amb quimera
per poder anà endrapant
els peixets que moriran
per calmar ta fartanera.
Ta especialitat millor
és la saborosa sopa
coneguda per l'olor
per tots els cuiners d'Europa
que saben què és menjar bo.
I així regnes sens disputa
en taverna i restaurant
i arreu on l'home disfruta
de tiberis forts en gran
omplenant sa panxa bruta.
Però vindrà al fi i al cap
que tothom, de tu ja tip,
no et voldrà ningú en son pap
i aleshores, pobre rap!
enlloc de rap seràs RIP!

RAU-RAU

—Que és trist tenir tantes anells i no tenir més
que deu dits!

ELS METECS SITGETANS

D. JOSEP PARASSOL I CAPUTXA

Don Josep Parassol i Caputxa n'ha fet una com un cove; va heretar dels seus predecessors una munió de llits i matalassos i, ell que sí, que els regala com cosa pròpia i sense atènyer-se a cap requisit. Els afavorits pensen dedicar-li una serenada amb perllongats tocs de guitarra i cobles al·lusives a l'acte munífic (de Munich, capital de Baviera).

Sempre havíem cregut que el Sr. Parassol i Caputxa ens donaria molt que dir, tot i no compar-tir el criteri dels seus companys de l'Obra (cal no confondre amb *L'Œuvre*, diari esquerrista francès). I encara que ho confonguéssim,—nom de Déu,—no aniríem pas tan errats d'osques, perquè don Josep abans d'ara, que és igual com si diguéssim abans de la seva conversió o arrepen-timent,

era àcrata fins al moll de l'os i es posava a discutir les coses eternes amb igual empena que avui dia defensa els dogmes.

El mal és que nosaltres no hi tenim cap culpa de tot això, i no obstant en paguem els plats tren-cats, corrent perill d'ofegar-nos sota els ruixats de prosòdia que fa rajar de totes les aixetes a l'a-bast de la seva influència.

Ningú, però, li treurà mèrit d'haver esdevingut un símbol, digne de perpetuar-se en qualsevol per-gamí de pell de be, car ell concentra el casti-cisme més castís i l'audàcia més audaç del tràns-fuga més trànsfuga. Per les seves caritats vol gua-nyar la glòria del cel, oblidant, no obstant, que haurà de redimir-se prèviament del pecat de l'hi-pocresia, que és un pecat molt lleig.

Si la serena li perjudica la cutània capilar, l'in-sinceritat podria conduir-lo vers aquells camins de l'absolut desprestigi.

PESCARET
BIBLIOTECA PARTICULAR
ESTANISLAU ROIG GINGI
— BARCELONA —

EL MARIT PREVISOR O LAS NIÑAS DES-
APARECIDAS.

—Noia: no vull que et posis els cabells tan curts; podries desaparèixer també.

Del balconet estant

PASSEN LES CAROTES

UN balconet és un bon observador per tafanejar. Endemés hi ha estones que el temps ja no és gaire cru, l'aire té una mena de tebior com de primavera, podem sortir al balcó còmodament. Com que és Carnaval, què hem de fer al balcó sinó mirar les carotes que passen?

Veieu? Ara va un, ni alt ni baix, però potser més aviat tirant cap a baix, més aviat ample, i amb una certa panxa, dipòsit de granotes, i tòtils i d'altres rèptils que es crien als fanguiners i llocs bruts. Té la pell ben gruixuda. El seu cap, tirant a carabassa. Porta carota d'home bo. Llença moltes exclamacions, amb els ulls mig en blanc, la mà damunt el cor, sovint copejant-se l'indret de les costelles, totes falses. Es un pot de vanitat i de neurastènia. Passat el Carnaval, el llançaran com un pot buit a les escombraries.

Veieu? Ara va un altre, d'estatura corrent(i

corre bastant), ni prim ni ample, regular de tota manera, excepte de vergonya. Es un fanaler insignificant, sovint estúpid, però es presenta amb aires d'alguna cosa. Té la mà trencada (no ens referim a la revista d'aquest nom, que D. h. p.) a fer trencadissa. Porta carota d'home decent. Si de veres ho fos, no li caldria dur-ne carota. Es clar. Ara passa un altre, mateix que una botella de vi...

Anàvem a seguir fixant-nos en un altre individu, encara, però ens hi repensem. Potser val més que cadascú, si de cas pel seu compte hi digui la seva. Al capdavant la carota d'aquell que us fa l'amic i si pogués us trauria els ronyons; la carota d'aquell que us ven un favor fent-vos pagar a cent per u; la carota d'aquell que us roba i es diu pur i honrat; la carota d'aquell que us porta a vendre i diu que es sacrifica per vós; tot això són carotes que a cada pas en trobeu dues, dintre i fora del Carnaval.

Hi ha carotes bastant ben dissimulades, n'hi ha que tot seguit els veieu les orelles i la dentadura, que us demostren ben clar que no es tracta de persones.

N'hi ha, de carotes, que són regalades o de franc, n'hi ha que costen un ull de la cara, n'hi ha que són brutes i mal olents... Vès, que potser haurem de tancar el balcó i entrar a dins de caseta si no ens volem marejar.

EL CARNAVAL DE CALDITAS

Oh, oh, oh! hi ha gent que ha tret un pam de nas. Quin Carnaval que fan a Calditas: ni el Carnaval de Venècia, ni el de Niça (els qui diuen això solen ésser tipus d'aquells als quals agrada lluir la il·lustració que tenen, que van al cine on veuen de tant en tant pel·lícules amb vistes de la «Côte d'Azur», i d'altres indrets, que també es contemplen sovint en postals de colors).

Que no heu vist els «grrrans» cartells que l'anuncien? Aquells dies farà cap a Calditas mig Barcelona. Diuen si hi haurà alguna «cocotte» i tot. oh! Allà serà el gran món, el luxe i l'elegància.

—Oye, Pedrito; pero cómo! tú también por ahí!

—Nada, mujer, no me descubrezcas, que no quiero que lo sepan.

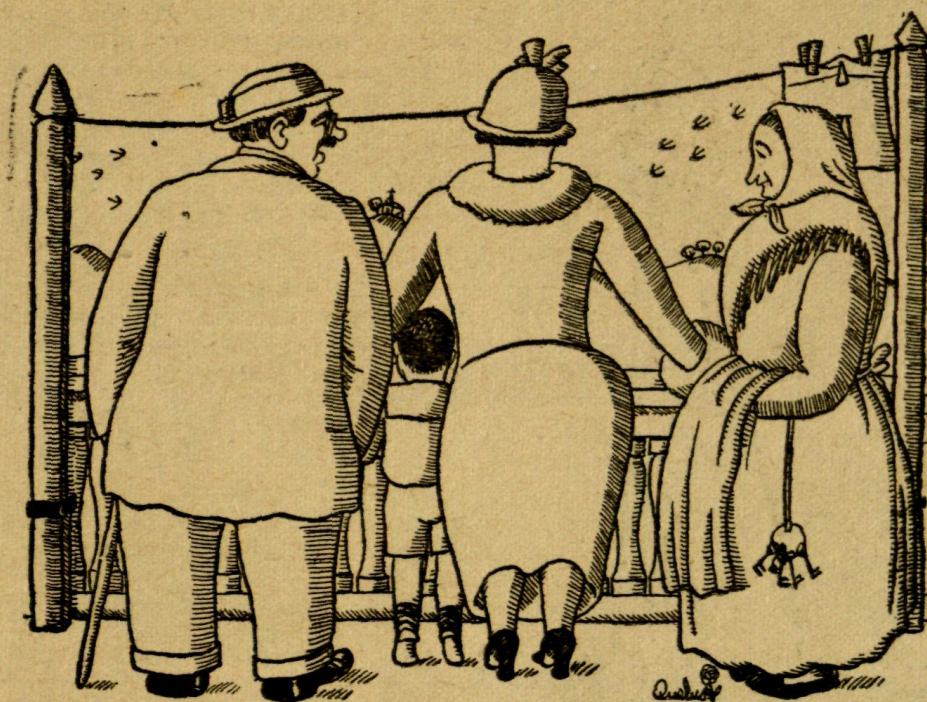
—Bueno, y qué! Siempre serás un chiquillo. Anda que allí al Bufé hay un champán...

—Sí, ya lo sé: Freixinet... Bueno; pero mira mañana tengo de ir al despacho como siempre, y ahora ya es la una.

Ell ofereix a ella una cigarreta egípcia, de les de punta daurada (quina manera de gastar-se els diners!), dóna mitja volta i desapareix, mentre el misteri de la lluna, amb les ondes marines i les de la radiotelefonía ho embolcalla tot...

El jove ho comentarà molt; en parlarà setmanes i setmanes, del Carnaval de Calditas.

V. i N.

CERCANT CASA

Ella.—*Què bonica: quin panorama que es veu: em deixa sense paraula.*

Ell (ràpid).—*Doncs, llogada!*

Cal felicitar-nos-en!

COM molts dels nostres lectors deuen saber, el dia 9 del que som, a la nit, tingué lloc la inauguració dels concerts íntims que es donen a la Sala Werner. Quants esperàvem aquesta data! No us cregueu que fos pel sol fet de la inauguració, sinó per unes altres notícies que teníem. Seria Na Mercè Plantada la principal figura d'aquell acte simpàtic, era ella, l'eminent cantatriu catalana, la que portaria la "batuta" d'aquella festa. Això era la causa de la joia que experimentàvem: sentiríem la diva del lied, la gran Mercè Plantada!

Són nombrosíssims els qui es planyen de no haver-la pogut sentir en aquella data; però sortosament molts d'altres estaven assabentats de la nova, i no perderen pas els minuts, podent-la escoltar còmodament de les seves respectives llars estant, per Radio-telefonía. Aleshores sí, que feren un bon paper, aquests instruments. Hom diu que d'aquesta feta ha augmentat considerablement el nombre d'aparells existents arreu de Catalunya.

Contribuí a l'èxit del Concert, la cooperació de l'insuperable pianista Frederic Longàs, que acompanyava l'artista.

Aquell concert coincidí amb la inauguració de les retransmissions de la Sala Werner, i, sortosament, a causa de l'èxit que obtingueren, la cosa fou que poguérem sentir perfectament i amb tota claredat la deliciosa veu de Na Mercè Plantada. A cada nova cançó interpretada ens eixordaven una sèrie d'aplaudiments que ens feien batre el cor d'emoció. Nosaltres verament sentíem de no poder-li fer arribar també la nostra satisfacció, els nostres aplaudiments; no hi ha dubte, però, que els milers d'oients que tingueren la sort d'escoltar-la, si no la pogueren aplaudir amb les mans, ho feren amb el cor; com ho fem encara nosaltres, en aquestes columnes.

JORDI DEL VAL

UAB
Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General

—Es va casar amb el Caimitu per canviar-lo de dalt a baix.

—Era un jugador, un tranuitador, o cosa per l'estil?

—No; anava folrat de billets de banc.

SETS I VUITS

L'il·lustrat lector sap perfectament que aquest número ha passat per la censura.

El senyor Milà i Camps roman a Madrid per afers importantíssims.

Al senyor Conde Conde no li cal bellugar-se tant!

Ha, ha,... ha!.. no me jaga osté resir que tengo er labio dallonses.

Continuen amb formidable delit les obres d'urbanització (!) de la Plaça de Catalunya. Diu que serà l'encant de propis i estranys.

El senyor baron està que no hi veu de cap ull. Verament era l'home que ens mancava.

Heu vist l'exposició de pintures del senyor F. Masvila a les Galeries Layetanes? Ara ja no hi sou a temps. Una altra vegada cal no badar: que val la pena!

A l'Ajuntament hi ha una gran fúria, unes grans ganes de treballar. Mireu si hem guanyat!

Ara diu que, no tenint-ne prou, no contents de maldar tot el matí, volen treball tardà i tot. Oh, quins guanys que hem fet.

Amb tal motiu regna una alegria, un entusiasme extraordinari.

Tot marxa com una seda.

Els anglesos ens han visitat una altra vegada. Bona estadal i que se'n duguin un bon record.

Ens referim als anglesos de l'esquadra, no als altres que molts coneixen. i que en reben la visita almenys deu vegades cada dia.

Ull viu!

El popular «clown» Beby ha estat penyorat per un acudit que se li va ocórrer relatiu a las niñas desaparecidas. Ha hagut de pagar, bitllo bitllo 50 durets.

Ull viu, doncs; que comencen a anar cares ja las niñas desaparecidas.

L'audiència ha dictat una sentència de 308 anys de presidi. Naturalment, el processat diu que no es veu en cor de comprometre's a complir-la.

I bé, que endossi uns quants anys a alguns individus, que prou que s'ho tenen merescut; i, tot repartidet, anirà millor.

El senyor Bergamín escriu articles, Romanones escriu articles, Sánchez Guerra fa frases, l'A. B. C. hi diu la seva... Xenius fa glosses!..

No sembla sinó que la radiotelefonía hagi reanimat alguns fòssils.

Passant per la Rambla de Canaletas, hom veu tota la façana d'una casa coberta amb un gran fustam, on diu.

Qué pasará en esta valla?

Ai, gràcies a Déu! calla, que potser passarà alguna cosa!

Llegim que certs elements «liberales» de Catalunya han suspès no sabem quina mena de viatge que havien de fer a Madrid per no sabem quina transcendental reunió, etc., etc.

Però encara hi ha «liberales» a Catalunya?

Per cert que coincidint amb això escrivia *El Diluvio* amb to que semblava de veres: «Venga liberalismo». Vol dir que no aniria millor d'escruiure «Vaya liberalismo»?

Ja és temps de deseixir-nos de rampoines, companys!

Estem verament de broma. Ja només mancava que els bitllets de Banc de 500 no valgessin per res.

Noi! pobre «dinero!» que ja esa l'unic «caballero» que restava!

APARELLS I ACCESSORIS

PER A LA

RADIO TELEFONIA

DE LES MILLORS MARQUES

VENDA AL MAJOR I DETALL

CARRER CANUDA, n.ºs 45 i 47

— BARCELONA —

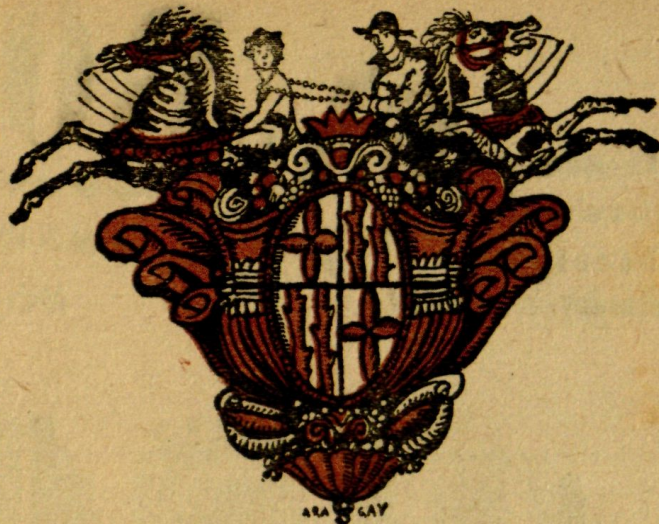
DIPOSIT DE MATERIAL ELÈCTRIC

JOSEP CLAVELL

*Podeu adquirir el
primer volum de*
EL BORINOT
enquadernat

*(mig any)
a les llibreries.*

PREU 20 PESSETES

JAUME MERCADÉ

JOIER

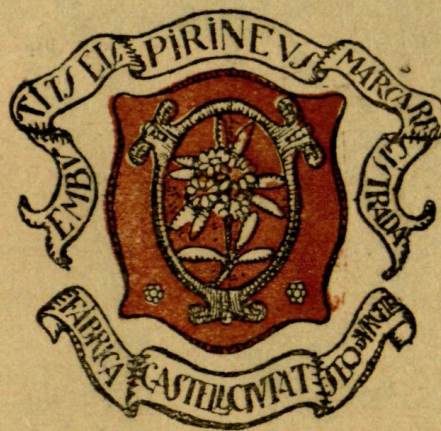
Passeig de Gràcia, 46

Telèfon 1373-A

BARCELONA

Proveu el cafè amb llet "El Pagès"

TELÉFON { A SEU D'URGELL, NÚM. 124
A BARCELONA, NÚM. 2023-A
A SITGES, NÚM. 1383

Fàbrica de Llonganisses, la millor
de la nostra terra.

Demaneu a tot arreu la marca

"ELS PIRINEUS"

Quingles i Escaler

Comunicació
i Hemeroteca General

Castellciutat

(Seu d'Urgell)

EL BORINOT

Any III-Núm. 65
19 febrer 1925

Subscripció:
Trimestre, 3'50

SETMANARI D'HUMOR
20 cms.

La correspon.
l'Administració:
Angels, 22 i 24
BARCELONA

B

ELS AMICS QUE ENS «ASALTEN»

- Caldrà posar-nos la careta perquè no ens coneguin.
- Com vols que ens coneguin si no ens han vist mai?

UAB

Biblioteca de Comunicació
i Hemeroteca General